

Askungen

Det var en gång en flicka som kallades Askungen. "Vilket konstigt namn", tänker du kanske och undrar varför hon kallades så. Det är en lång historia men vi ska ta den från början.

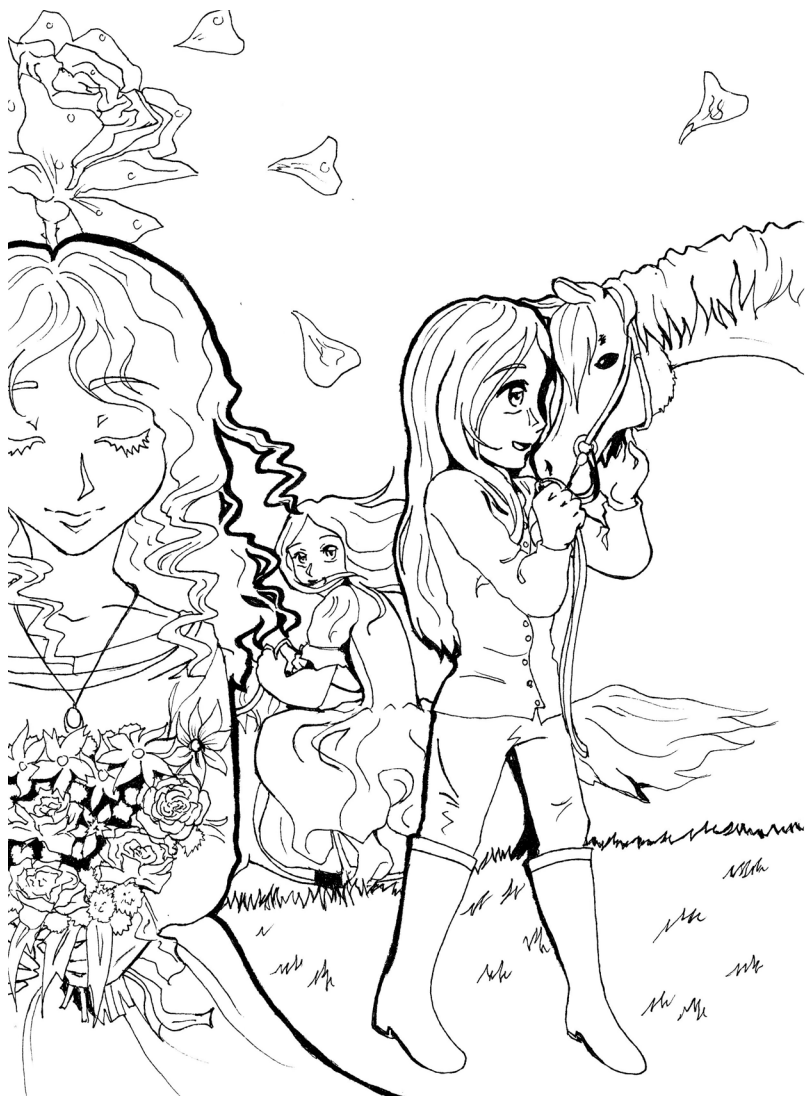
Askungen bodde med sin pappa som var en gammal och snäll man. Hennes mamma hade dött redan när hon föddes. Hennes pappa älskade sin söta lilla dotter och de hade det bra tillsammans. Men ibland längtade han efter en vuxen kvinna att dela sitt liv med. När Askungen var ungefär sju år träffade pappan faktiskt en annan kvinna som han gifte sig med. Därför blev hon Askungens styvmor. Styvmodern var änka, det vill säga att den man som hon hade varit gift med tidigare också var död. Men hon hade två döttrar med sig som därför nu blev Askungens styvsystrar.

Askungen tyckte att det var roligt att hon nu skulle få systrar eftersom hon alltid hade varit ensam. Men styvsystrarna, som hette Ada och Beda, var väldigt

olika Askungen till sättet. Askungen var väldigt lugn och snäll. Hon tyckte om att sjunga och spela piano, att gå i skogen, plocka blommor och sitta och pyssla med vackra saker. Ada och Beda var också snälla men på ett mera vilt sätt. De var väldigt livliga och hade svårt att sitta stilla. Deras pappa hade varit kavalleriofficer och från honom hade de ärvt ett brinnande intresse för hästar. Så fort de hade någon möjlighet ville de gå till stallet för att rida och sköta om hästarna. Askungen å andra sidan var lite rädd för de stora hästarna och hon hade ingen lust att prova på att rida. Eftersom de var så olika lekte Askungen inte ofta med styvsystterna men på något sätt tyckte de ändå om varandra.

Styvmodern ville gärna framstå som en förnäm och fin dam. Hon umgicks med ett antal förnäma tanter som ofta kom på besök. Styvmodern älskade att inreda och möblera hemmet och att arrangera vackra blomsterdekorationer. Hon såg till att hemmet var mycket vackert. Hon förstod att väninnorna beundrade hennes hem och hon var stolt.

Hon ville också att de skulle beundra hennes döttrar. Tyvärr hade väninnorna mycket bestämda åsikter om hur barn skulle vara. De tyckte att Askungen var ett exemplariskt barn eftersom hon var så söt, lugn och snäll. De berömde ofta hur vackert hon sjöng och hur söt hon var. Däremot märktes det att de inte alls uppskattade Ada och Beda. De tyckte att de var alldeles för stökiga och att hålla på med hästar var något som de inte alls tyckte passade sig för fina flickor. Ada och Beda fick aldrig något beröm

Askungen var stillsam och älskade att plocka vackra blommor. Stysoystrarna lekte vilda lekar och älskade sina stora kraftfulla hästar

av damerna istället såg man hur de rynkade på näsan åt deras hästluk och vilda lekar.

Styvmodern var förstås ledsen för det. Hon ville ju så gärna att hennes egna barn också skulle bli omtyckta. Hon försökte få dem att bli lite mer som Askungen. Hon klädde dem i fina klänningar, kammade dem och försökte få dem att vara lugna och stilla. Men systrarna tyckte inte alls om att vara stilla och efter en kort stund var de i full gång igen och de fina klänningarna var snart smutsiga och deras röda hårsvall blev snart rufsigt och vilt.

Nu hände det sig tyvärr efter ett tag att Askungens pappa dog. Både hon, styvmodern och styvsystern var mycket ledsna för det. Men livet måste ju gå vidare. Styvmodern hade lovat att ta hand om Askungen. Och hon försökte ta hand om henne på samma kärleksfulla och vänliga sätt som hon gjorde med sina egna döttrar.

Men efterhand som tiden gick och hon ständigt fick höra beröm om Askungen och bara fnysanden åt de egna döttrarna började hon bli bitter. Hon började tycka att om nu aldrig hennes egna döttrar kan få något beröm så ska minsann inte Askungen få det heller.

På den tiden brukade man värma sina hus genom att elda i kakelugnar. Att sköta om dem var ett smutsigt arbete eftersom man måste ta hand om all aska som blev kvar i ugnarna. Styvmodern bestämde nu att Askungen skulle sköta om det arbetet. Nu blev det svårt för henne att hålla sig så ren och fin som hon brukade. Hon var ofta smutsig med aska i håret,

ansiktet och på händerna. Det var därför som de brukade kalla henne Askungen.

Det var ju inte särskilt snällt men Askungen tog det hela med ro. Hon fortsatte att sjunga sina vackra sånger där hon gick med askkaret och njöt av de saker som är vackra i livet. Stjärnorna på himlen, blomorna på ängen och fåglarnas sång om vårkvällarna. Det var de sakerna hon såg och därför kunde hon fortsätta sitt tunga arbete med glädje. Men styvmoderns förnåma väninnor berömde nu inte Askungen heller. Styvmodern tyckte det var lika skönt. Hon lät flickorna hålla sig undan när de hade besök och nöjde sig med att visa upp sitt vackra hem.

Tiden gick och flickorna började bli stora. En dag läste de i tidningen att prinsen bjöd in alla stadens unga flickor till en stor bal på slottet.

– Den här balen måste ni absolut gå på, sa styvmodern till Ada och Beda.

– Måste vi verkligen det, svarade flickorna som inte alls tyckte om att dansa, konversera och gå omkring i fina kläder.

– Jamen förstår ni inte, sa styvmodern, det här är ju världens chans. Vet ni inte att prinsen är på jakt efter en fru. Tänk om han skulle falla för någon av er. Skulle ni inte vilja bli prinsessor och så småningom drottning.

– Jovisst mamma, svarade flickorna, lydigt men utan övertygelse.

I själva verket var de inte alls särskilt intresserade

av att bli prinsessor eftersom de tyckte att det livet verkade tråkigt och de hellre ville arbeta med hästar. Men eftersom de var snälla flickor gjorde de ändå som deras mamma sa. De förstod att det ändå var väldigt liten risk att prinsen skulle falla för någon av dem.

– Får jag också gå, frågade Askungen försynt. Hon tyckte däremot att det skulle vara jättespännande att få bli prinsessa. Och hon tänkte att även om chansen var liten så kan man ju försöka.

– Öh, ja naturligtvis får du det, sa styvmodern, som tyckte att hon inte gärna kunde förbjuda henne att gå.

Samtidigt var hon orolig att prinsen skulle välja just henne. Hon insåg att den möjligheten fanns eftersom Askungen var så vacker och vänlig men hon trodde inte att hon skulle stå ut med att Askungen fick en sådan berömmelse medan hennes egna döttrar kom ännu mer i skymundan. Hon tänkte att även om hon inte förbjuder Askungen att gå så skulle hon nog kunna se till att det inte går.

Styvmodern köpte jättevackra klänningar och skor till Ada och Beda. När Askungen frågade om inte hon också kunde få några fina kläder svarade styvmodern.

– Men lilla vän, du är ju så jättebra på att sy. Du skulle naturligtvis göra allra störst succé i en klänning som du har sytt själv. Då kan du ju få den precis som du vill ha den.

Men sedan såg hon till att Askungen fick så mycket arbete de närmaste dagarna så att hon inte fick någon möjlighet att sy sin klänning. När den stora dagen

kom sa hon till Askungen.

– Det var ju synd att du inte hann bli klar med din klänning men var nu inte ledsen. Det blir säker fler tillfällen.

– Ja, kanske det, svarade Askungen stillsamt.

Sedan steg styvmodern och styvsystrarna upp i sin vagn och reste iväg mot det kungliga slottet. Askungen tyckte ju att det var tråkigt att inte hon kunde åka. "Men, vad är väl en bal på slottet. Det finns ju andra saker jag kan glädja mig åt", tänkte hon.

När hon var klar med sina kvällssysslor gick hon ut på altanen. Hon satte sig på en stor pumpa och tittade upp mot stjärnorna. Hon njöt av den vackra synen. "Men vad konstigt", tänkte hon. "så ovanligt stor den stjärnan ser ut. Och det ser ut som om den rör sig och kommer närmare". Stjärnan kom verkligen allt närmare och när den var riktigt nära såg hon att det inte var en stjärna utan en lysande gestalt. Ja, faktiskt såg det ut som en vacker och vänlig äldre dam men det var som om hon var uppfylld av ett stort ljus. Hon kom ännu närmare och landade på altanen bredvid Askungen.

– Vem är du, sa Askungen förvånat.

– Vet du inte det, sa damen. Jag är din goda fe. Jag har kommit för att se till att du ska kunna gå på prinsens bal.

– Jamen så viktigt är det inte, sa Askungen. Jag klarar mig nog ändå.

– Visst gör du det, mitt barn, sa fen. Men det är viktigt ändå och inte bara för dig. Jag har klara order

från ovan. Du ska gå på balen.

– Ojdå, sa Askungen.

– Men först ska vi snygga till dig lite grann, fortsatte fen.

Hon svepte med sitt trollspö och plötsligt förvandlades Askungens gamla smutsiga kläder till en underbar balklänning och ett par nätta skor belagda med ädlaste guld. Askungen var så förvånad att hon inte visste vad hon skulle säga.

Fen svängde vidare med sitt trollspö och plötsligt blev pumpan som Askungen satt på till en stilig vagn. På samma sätt förtrollade hon några möss som just sprang förbi till sex ståtliga hästar. Fyra grodor som kväkte i busken bredvid fick plötsligt se sig förvandlade till kuskar och lakejer i stram uniform.

– Åk nu och ha det så kul, sa fen.

– Gärna sa Askungen, och tack så väldigt mycket för allt.

– Åh, ingen orsak, sa fen, men du måste komma ihåg en sak. Min trollkraft gäller bara för ett dygn i taget. Vid midnatt tar kraften slut och alla förtrollningarna upphör. Då måste du ha lämnat slottet och rest tillbaka.

Det lovade Askungen att hon skulle göra och sedan for hon iväg.

Inne i balsalen var balen i full gång. Styvsystrarna satt och hade tråkigt. De kände sig obekväma och tillgjorda i sina klänningar. Det märktes, så ingen bjöd upp dem till dans, allra minst prinsen. De bara

väntade på att det hela skulle vara över. Styvmodern satt i ett hörn tillsammans med de andra hoppfulla mammorna. Hon tyckte att det hela började likna ett fiasko. Och ännu värre tyckte hon att det blev när hon plötsligt såg Askungen glida in i salen i en vacker gyllene klänning. "Hur i all världen har det här gått till", tänkte hon. Men hon kunde ingenting göra där hon satt inklämd bland de andra damerna.

Till skillnad från styvsystrarna så kände Askungen sig jättebra i sin fina klänning och hon trivdes i den fina salen. Men hon hade aldrig varit på bal förut och hon visste inte riktigt hur hon skulle bete sig.

Ingen hade ännu lagt märke till henne eftersom det var fullt av dansande par på dansgolvet. Så såg hon att dörren till balkongen var öppen. "Jag går ut och hämtar lite luft så känns det nog bättre sedan", tänkte hon.

Det var en mycket vacker kväll. Fullmånen hade gått upp och log mot henne med hela sin glimrande silverskiva. Stjärnorna gnistrade som diamanter mot den mörka himlen. Askungen tyckte att det var så vackert så hon kunde inte låta bli att börja sjunga där hon stod på balkongen.

Prinsen var lite orolig. Han hade dansat med olika flickor hela kvällen. Visst var många av dem söta och fina men ingen var riktigt den han sökte. Men så stannade han till. Han tyckte att han hade skymtat någonting väldigt vackert som slank ut på balkongen. Han smög dit och tittade ut. Synen han såg gjorde honom helt förstummad.

Askungen riktigt strålade av skönhet i natten.

Hennes blonda lockar forsade ner för hennes smäckra skuldror som en gyllene flod. Hennes hud glänste som elfenben i månskenet. Hennes ögon tindrade som stjärnorna själva. Och ur hennes rosenröda mun kom en ström av de renaste, klaraste toner man kan tänka sig och lekte sig som ett glimmande pärlband upp mot himlen.

”Är detta verkligen en människa” tänkte prinsen, ”eller är det en av Guds änglar som har kommit ner till jorden.” Fastän han var en mäktig prins blev han plötsligt blyg och försynt som en liten pojke. Det krävdes att han uppbådade allt sitt mod för att våga gå fram och fråga om hon ville dansa med honom.

Det ville hon gärna och de svävade ut över dansgolvet.

Askungen hade aldrig dansat sådana här danser förut men lyckligtvis är det ju mannen som ska föra. Prinsen dansade som en ... ja, som en prins. Och Askungen var smidig och vig. Dessutom var hon mycket musikalisk och hade en utmärkt rytmkänsla. Därför kunde hon lätt följa prinsen i dansen och deras dans var ljuvlig som om de hade varit två älvor.

Styvmodern tog med sig sina döttrar och gick därifrån för att de inte skulle bli avundsjuka, även om det knappast var någon risk. Flickorna var bara lättade att få komma därifrån.

Alla andra paren slutade dansa och alla bara stirrade på det vackra paret. De dansade länge tillsammans och glömde både tid och rum. Men så fick Askungen plötsligt syn på en klocka som redan var fem i tolv. ”Milde tid”, tänkte hon, ”jag skulle ju vara

Prinsen blev helt förstummad när han såg den fantastiskt vackra flickan på balkongen

hemma till tolv”.

– Ursäkta mig, sa hon snabbt, och sedan rusade hon i väg i full fart. Genom folkmassan utför trappan, in i vagnen som satte av i full fart hemåt.

Prinsen försökte hinna efter henne men han lyckades inte tränga sig igenom folkmassan tillräckligt snabbt. Han blev stående på slottsgården och det enda som fanns kvar av den underbara flickan var minnet och hennes ena sko som hon hade tappat i trappan och som nu prinsen ömt höll i sin hand.

”Vad var nu detta”, tänkte prinsen förbryllat. ”Det kanske var någonting som jag sa. Jag kanske sa någonting dumt. Men jag sa ju nästan ingenting. Det kanske var något som jag inte sa men som jag borde ha sagt. Åh, att det ska vara så svårt att förstå sig på kvinnor”, suckade han.

Men han kunde inte släppa tanken på henne. ”Jag måste få träffa henne igen”, tänkte han. ”Den här skon kanske kan hjälpa mig”, och han kysste den mjukt.

Askungen var på väg i full fart på vägen hem när klockan slog tolv och förtrollningen plötsligt bröts. Pladask, ramlade hon ner på marken när vagnen med ens blev en pumpa igen. Mössen och grodorna slank iväg. Och hon hade återigen på sig sina gamla smutsiga kläder.

– Jaja, det var kul så länge det varade, sa hon för sig själv när hon vandrade hem i natten.

Sedan var det lugnt ett par dagar. Men så en dag så knackade det plötsligt kraftfullt på dörren. Styv-

modern gick och öppnade. Till sin förvåning såg hon att det var två stiliga hovmän.

– Goddag, sa de. Prinsen har befallt att alla flickor i landet ska prova den här skon. I handen höll en av dem den gyllene skon som Askungen hade burit på festen. Styvmodern förstod precis hur det hela låg till. "Nu gäller det att agera snabbt så att inte Askungen blir prinsessa," tänkte hon.

Hon sa att hon skulle hämta sina döttrar. Hon gick upp på andra våningen och sa åt Askungen att genast göra rent kakelugnen som fanns där. Sedan låste hon in Askungen i rummet. Därefter hämtade hon Ada och Beda. Hon sa åt dem att försöka allt de kunde att få på sig skon.

Men deras fötter som var mer vana vid ridstövlar än vid nätta dansskor passade ju inte alls.

– Det var ju synd, sa hovmännen. Finns det inga fler flickor i huset.

– Nej tyvärr, sa styvmodern, med fingrarna i kors bakom ryggen.

– Då så måste vi skynda oss iväg, sa hovmännen.

– Varför är det så bråttom, frågade styvmodern.

– Jo, kungen vill att prinsen ska gifta sig med en rik prinsessa från vårt mäktiga grannland. Men hon är högfärdig, självisk och grinig så prinsen vill absolut inte gifta sig med henne. Han vill istället gifta sig med en vacker flicka som han träffade på balen häromdagen. Problemet är bara att hon är försvunnen. Kungen har givit honom tid fram till midnatt idag att hitta henne. Om han inte har hittat

henne då, måste han gifta sig med den högfärdiga prinsessan.

– Därför har han skickat ut oss som är hans snabbaste ryttare för att söka igenom hela landet på jakt efter den flicka som den här skon passar till. Men chansen börjar tyvärr bli liten för det är bara några få hus kvar och tiden är snart ute.

– Ja, då får jag väl ändå önska er lycka till, sa styvmodern. Inom sig gladdes hon eftersom hon nu tänkte att Askungen aldrig skulle bli prinsessa.

Efter att hovmännen hade gått skämdes hon ändå lite grann. Hon gick och öppnade för Askungen och förstod att hon hade hört allting.

– Nu är du väl förskräckligt arg på mig, sa styvmodern lite skamset.

– Jag försöker att aldrig bli arg, sa Askungen, om man är arg så skadar man sig själv mer än den man är arg på. Jag försöker istället ta livet som det kommer och glädja mig åt de glädjeämnen som finns. Om det är meningen att jag ska gifta mig med prinsen så blir det nog så på något sätt och om inte så finns det ju ingen anledning att gräma sig över det.

– Men hur kan du alltid vara så nöjd, trots att jag har varit ganska dum mot dig ibland, frågade styvmodern uppriktigt nyfiken.

– Jo, för att jag försöker att lägga min uppmärksamhet på de glädjeämnen som finns. När jag går ut med askan om dagarna kan jag välja att antingen titta på den mörka askan eller på den vackra himlen. Då

väljer jag att titta på himlen. Se så vacker den är.

De tittade ut. Himlen var klarblå och beströdd med små lätta vita moln mellan vilka solstrålarna lekte en munter dans.

– Himlen är lika vacker för en tiggare som för en kung, fortsatte Askungen. Och det är inte säkert att kungen njuter mer av den än vad tiggaren gör. Faktum är att för alla människor finns det massor av saker att glädja sig åt och massor av saker att sörja över. Men om man lägger sin uppmärksamhet på sina glädjeämnen så får sorgerna mindre utrymme.

– Jag önskar att Ada och Beda kunde vara lika nöjda med ett stillsamt liv som du, sa styvmodern bekymmersamt.

– Men du tänker fel, kära styvmor, sa Askungen. Ada och Beda kan aldrig bli som jag för det är inte deras personlighet. Ska man bli lycklig måste man vara sig själv. De kan aldrig bli lyckliga genom att försöka leva på mitt sätt, lika lite som jag kan bli lycklig genom att leva som dem. Var och en måste hitta sin egen väg. Genom att följa den kan man hitta sitt inre själv och finna lyckan i livet.

Just då red Ada och Beda förbi utanför fönstret. Deras långa röda hår fladdrade i vinden ikapp med hästarnas manar. Deras ansikte strålade av livsglädje och deras kroppar uttryckte en harmonisk kraft tillsammans med hästarna.

– Är de inte vackra så säg, sa Askungen.

– Jo, det är de, sa Styvmodern och stirrade storögt på dem som om hon aldrig hade sett dem förut..

– Du måste låta dem bli vackra på sitt sätt, fortsatte Askungen. Det här förstår inte dina inskränkta väninnor. Du borde sluta att bry dig om dem och tänka efter vad du själv tycker. Dina döttrars skönhet är som den hos ett magnifikt åskväder medan den som vissa ser hos mig är mer som en stilla stjärnhimmel. Båda är vackra på sitt sätt och ingen kan bli den andra.

Styvmodern var alldeles matt och sjönk ner i en fåtölj. "Kära nån, vad hon är klok egentligen den här flickan", tänkte hon. "Hon borde verkligen bli drottning istället för den där högfärdssubban som hovmännen pratade om. Vad är det jag har ställt till med." Hon skämdes något alldeles förskräckligt.

Men så tändes plötsligt en strimma av hopp. "Kanske är det ändå inte helt försent", tänkte hon.

Hoppet gav henne ny kraft. Hon hoppade upp ur fåtöljen.

– Stanna här, sa hon till Askungen.

Sedan rusade hon i full fart ner för trappan, ut på gården och kallade till sig Ada och Beda. Hon befallde dem att hjälpa henne upp på Adas häst bakom Ada.

– Men mamma, vad..... började flickorna.

– Tyst! sa styvmodern, vi har inte tid att prata. Vi måste hinna ikapp hovmännen som var här för en stund sedan. Rid så fort ni bara kan mot slottet.

Och flickorna satte av i en fruktansvärd fart. De red fortare än de någonsin hade gjort förut. De var som två dånande blixtar som for fram längs landsvägen och hästarnas klapprande hovar rev upp kaskader av damm efter dem

Hästarna frustade av glädjen att få sträcka ut i sin fulla kraft. Ada och Beda njöt i fulla drag av farten. Styvmodern däremot var livrädd. Hon blundade och klamrade sig krampaktigt fast runt Adas midja. Ändå manade hon dem hela tiden att rida det allra fortaste de kunde.

Eftersom de red så snabbt dröjde det inte så länge förrän de kunde se hovmännen långt framför sig på vägen.

– Stopp, stanna! skrek styvmodern så fort de var inom hörhåll.

Hovmännen höll in sina hästar. Flickornas hästar kom fram och stannade i ett moln av damm.

– Ni måste genast komma tillbaka, sa styvmodern ivrigt. Jag glömde att jag har en dotter till. Hon måste också få prova skon.

– Hur kan man glömma en dotter, frågade hovmännen skeptiskt.

– Öh, ja, hm, jag har visst blivit lite tankspridd på äldre dar, sa styvmodern generat. Men strunt i det nu måste vi skynda oss.

– Men är det verkligen någon idé, började en av hovmännen, det är ju så jätteliten chans att det skulle vara just hon och

– Det är INTE liten chans, avbröt styvmodern ilsket, och om ni inte vill ha den högfärdiga sunk-prinsessan som er härskarinna så ser ni till att rida med oss för allt vad tygen håller.

De orden tog skruv. Hela sällskapet satte av i full-

aste fart. Hovmännen var ju prinsens bästa ryttare och de red som gudar. Ändå hade flickorna inga problem att följa med i deras takt. Hovmännen var mycket imponerade av att flickorna kunde rida så skickligt.

Det var en magnifik syn när alla hästarna for fram längs vägen i full galopp. Hovmännen och flickorna njöt alla för fullt av den pirrande spänningen som den frustande farten skapade. Styvmodern var fortfarande livrädd där hon den här gången klamrade sig fast vid Beda. Blundande beordrade hon dem ändå att rida så fort det gick.

När de kom tillbaka var det redan kväll. Askungen hade snyggat till sig och satt i hallen och väntade på dem.

– Fram med skon! domderade styvmodern, så fort de kom in genom dörren.

Hovmännen tog fram den, Askungen provade den och den passade naturligtvis perfekt på hennes söta lilla fot.

– Det var det värsta, sa hovmännen och började buga sig.

– Stopp! härjade styvmodern, vi har inte tid med några ceremonier. Rid nu så fort ni kan tillbaka till slottet så att ni är där före midnatt.

Hovmännen satte iväg och som de goda ryttare de var så hann de fram till slottet strax före midnatt. Prinsen som gick där och oroligt vakade av och an blev överlycklig när han fick deras besked.

Kungen var inte lika glad, han hade tyckt att det hade varit bra att få till en allians med den andra

prinsessans mäktiga land. Men han var en man som höll sina löften. Så han tillät prinsen att gifta sig med Askungen.

– Om hon vill, vill säga, har du frågat henne? undrade han.

– Ojdå, den detaljen har jag visst glömt men jag ska göra det redan i morgon bitti, sa prinsen.

Det var en nervös prins som morgonen därpå anlände till Askungens hus. Vad skulle hon svara?

Styvmodern hade varit uppe hela natten och röjt efter fina kläder som hon sydde till så att de passade till Askungen. Hon hade väl inte lyckats riktigt lika bra som fen men ändå tillräckligt bra för att Askungens skönhet skulle framstå i full glans.

Prinsen trädde in och friade. Och vad tror ni att Askungen svarade? Jovisst ville hon gärna gifta sig med den snälla och stiliga prinsen.

Det blev ett pampigt bröllop och prinsen och Askungen blev ett lyckligt par. Så småningom blev de kung och drottning och regerade klokt och rättvist över det lilla landet.

Vad hände med styvdöttrarna då? Det kanske du redan har gissat. Prinsens hovmän hade ju blivit så förtjusta i de vilt vackra flickorna som kunde rida så kraftfullt. De tänkte att bättre fruar kan de ju inte få. De friade och flickorna svarade gärna ja. Det blev två lyckliga äktenskap som utspelade sig mer på hästryggen än på marken. Tillsammans fick de en hel hord av hästtokiga barn.

Askungen och prinsen gifte sig och blev lyckliga tillsammans. Och styvsystrarna fick varsin hästintresserad hovman.

Styvmodern var också mycket nöjd. Nu hade hon ju ett helt slott att inreda, möblera och dona med. Men det bästa var nog att hon nu fick mycket beröm för alla sina döttrar. Alla fick de vara sig själva och leva sitt eget liv. Därför levde de alla lyckliga i alla sina dagar.

